

Arrest

nr. 247 922 van 21 januari 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN OOTEGHEM
Stoopstraat 1 bus 9
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Amerikaanse nationaliteit te zijn, op 18 september 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 augustus 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 september 2020 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 13 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat K. VAN OOTEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 16 maart 2020 een aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in functie van zijn Belgische echtgenote.

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 21 augustus 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.03.2020 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische echtgenote, de genaamde [S.R.M.E.] [...] in toepassing van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat zij actief werk zoekt

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een loonfiche van haar moeder (de genaamde [M.I.]) over van de maand januari 2020 en inkomstenfiche Nr. 281.10 jaar 2018 Het betreft hier dus inkomsten van de moeder van de referentiepersoon en niet van de referentiepersoon zelf. Verder legt zij ook een verklaring over in verband met de tenlasteneming door haar moeder. Een tenlasteneming door een derde, in casu de moeder, vormt onvoldoende bewijs dat zij werkelijk haar bestaansmiddelen of een bepaald bedrag ter beschikking stelt van haar kind. De tenlasteneming, in combinatie met de loonfiche en inkomstenfiche van 2018 van de moeder, worden niet in aanmerking genomen als bewijs van voldoende bestaansmiddelen Deze bewijzen kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Het is immers de Belgische referentiepersoon die dient aan te tonen over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen te beschikken.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens heeft de DVZ geen zicht op de huidige bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon en bijgevolg kan de toetsing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 niet gebeuren.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is bij deze overbodig Immers, er is niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn. Er is enkel vastgesteld dat de evaluatie niet kan gemaakt worden bij gebrek aan het zicht op de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. [...]"

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker heeft ervoor geopteerd een syntheseseminarie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.2. In de syntheseseminarie dienen aldus de in het verzoekschrift geformuleerde middelen waarvan de vreemdeling niet wenst af te zien nadat hij kennis heeft genomen van het administratief dossier en van de eventuele nota met opmerkingen van de tegenpartij, en de repliek van de vreemdeling op dat dossier en op die nota, bij elkaar te worden gebracht (*Parl.St. Kamer 2012-2013, DOC 53-2572/002, pp. 6-7*). De Raad benadrukt dat het op basis van die samenvatting is, en niet op basis van de in het verzoekschrift in aanmerking genomen formulering van de middelen, dat hij uitspraak doet over de gegrondheid van het annulatieberoep (GwH 17 juli 2014, nr. 110/2014). Gelet op wat voorafgaat en de wettelijke verplichting om in de syntheseseminarie zelf alle weerhouden argumenten op een rij te zetten, kan verzoeker in zijn syntheseseminarie niet zonder meer verwijzen naar de middelen die hij heeft uiteengezet in het inleidende verzoekschrift en de verwachting koesteren dat *“dit verzoekschrift met alle argumenten in integraliteit [blijft] behouden”*, zonder dit alles minstens kernachtig te hernemen in de syntheseseminarie.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Uit de syntheseseminarie kan worden afgeleid dat verzoeker de volgende middelen wenst te weerhouden: een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel (*“het beginsel om rekening te houden met alle elementen”*), het hoorrecht, artikel 8 van het EVRM en de artikelen 7 en 42 van de Vreemdelingenwet.

Er kan het volgende worden gelezen in de syntheseseminarie:

“Opmerkingen op de middelen zoals ontwikkeld in de nota met opmerkingen van verwerende partij

C.1 Verzoeker verwijst in eerste instantie naar haar opmerkingen in haar geding inleidend verzoekschrift. Dit verzoekschrift met alle argumenten blijft in integraliteit behouden en maakt onafscheidelijk deel uit van de procedure voor Uw Raad. Voor zover als nodig verwijst verzoeker dan ook naar dit verzoekschrift en maakt dit deel uit van de huidige syntheseseminarie.

C.2 het eerste middel: verweerder heeft geen rekening gehouden met alle elementen van het dossier (schending van het beginsel om rekening te houden met alle elementen).

Verweerder merkt in diens nota met opmerkingen op dat verzoeker geen opmerkingen zou kunnen formuleren ten aanzien van het gezinsleven.

Er zou geen verwijderingsmaatregel voorzien zijn en een effectief gezinsleven dient volgens verweerder niet nagegaan te worden gelet op het feit dat het een eerste verblijfsaanvraag betreft en er niet aangetoond moet worden dat er geen studies verder gezet kunnen worden in het land van herkomst. Daarnaast zou er contact onderhouden kunnen worden met de referentiepersoon en de schoonfamilie via de moderne communicatiemiddelen.

Deze redenering grenst aan het onwaarschijnlijke.

Enerzijds is verzoeker destijds reeds naar Europa gekomen om te studeren en dit uiteraard omdat er geen andere mogelijkheid bestond om dergelijke studies te doorlopen. Verweerder heeft overduidelijk geen flauw benul waarover zij het heeft. De studies die verzoeker doorliep zijn buitengewoon technisch en worden niet eens aangeboden op het grondgebied van de Verenigde Staten.

Hierbij komt het eveneens gepast voor om er op te wijzen dat verzoeker aan een groot aantal voorwaarden diende te voldoen om überhaupt tot deze studie toegelaten te worden. De intellectuele capaciteiten en bekwaamheden zijn dan ook vele malen groter dan verweerder zich waarschijnlijk zelfs nog maar kan voorstellen.

Los van deze manifeste beoordelingsfout heeft men verzoeker nooit even gehoord in verband met deze situatie.

Het is anderzijds ook duidelijk dat het profiel van verzoeker niet zonder meer beantwoordt aan de stringente bepalingen van de Vreemdelingenwet. Het is duidelijk dat de gemachtigde van verweerder er zich zeer snel van afgemaakt heeft door een standaardbeslissing te nemen en zich niet eens de moeite getroostte om het dossier in zijn volledigheid te beoordelen.

Ongetwijfeld door een gebrek aan kennis heeft de gemachtigde van verweerder zich beperkt tot het opstellen van een beslissing waarbij enkel stereotiepe beoordelingen gemaakt worden en er zeker niet verder gekeken wordt dan het op het eerste gezicht duidelijke.

Verweerder schuift als optredende overheid de incompetentie van de eigen diensten af op de rug van verzoeker door te stellen dat het aan verzoeker toekomt om de overheid zelf in te lichten.

Nochtans is de overheid gehouden om rekening te houden met alle elementen van het dossier. Ook dit beginsel wordt door verweerder schromelijk met de voeten getreden.

Door een dergelijke simplistische redenering aan te houden, schendt verweerder dan ook dit beginsel.

C.3 het tweede middel: het gezinsleven van verzoeker wordt met de voeten getreden (schending artikel 8 van het EVRM).

Ook het tweede middel heeft betrekking op het sociaal en gezinsleven van verzoeker. Er zou geen gezinsleven beleefd worden in België en in deze zin verwijst men naar de aanwezigheid van de schoonfamilie en de mogelijkheid om met behulp van moderne communicatiemiddelen contact te onderhouden met deze personen. Er zou geen afhankelijkheidsband bewezen worden.

Ook in deze argumentering is de redenering van verweerder uiterst betwistbaar.

Er wordt verwezen naar de schoonfamilie, maar nergens wordt er verwezen naar de aanwezigheid van de echtgenote van verzoeker op het Belgisch grondgebied.

Beide partners werden na een uitgebreid, doch uiteraard onnodig, onderzoek toegelaten om te huwen.

Beiden leven samen en, in tegenstelling tot wat verweerder wederom enkel gemakkelijheidshalve voorhoudt, is er niet enkel een loutere samenleving op hetzelfde adres maar wel sprake van een huwelijk.

Hierbij dient er nogmaals op gewezen te worden dat beide partners tot het huwelijk werden toegelaten. De verschillende diensten van verweerder zijn duidelijk niet op elkaar afgestemd.

Er is dan ook overduidelijk sprake van een schending van het gezinsleven nu beide partners in het huwelijk traden en sedertdien een gezamenlijke huishouding voeren.

Ook hier dient vastgesteld te worden dat verweerder zelfs enkel in stereotiepe bewoordingen over dit huwelijk oordeelt in de laatste nota met opmerkingen.

Er wordt op geen enkel moment ook maar enig element aangevoerd dat de standpunten van verzoeker ook daadwerkelijk beantwoordt.

Zelfs het betoog in de nota met opmerkingen betreft een louter theoretische uiteenzetting met enkele verwijzingen naar de situatie van verzoeker zonder ook maar enige uitwerking ten aanzien van de bijzondere situatie van verzoeker.

De bepalingen van artikel 8 van het EVRM blijven geschonden door de bestreden beslissing.

Daarnaast blijft verweerder haar zorgvuldigheidsplicht schenden door ook in graad van beroep geen degelijke beoordeling te maken van de specifieke situatie van verzoeker.

C.4 Het derde middel: De bestreden beslissing schendt de geest van de wet (schending van artikel 42 Vreemdelingenwet)

Verweerder is van mening dat zij een correcte beoordeling gemaakt heeft van de situatie van verzoeker.

Hierbij dient nogmaals opgemerkt te worden dat verzoeker stukken heeft voorgebracht van zijn schoonmoeder waaruit overduidelijk blijkt dat er sprake is van stabiele en toereikende bestaansmiddelen binnen het gezin waar verzoeker verblijft.

De ratio legis in dergelijke beoordeling dient de mogelijkheid te zijn dat verzoeker ten laste zou kunnen vallen van de openbare overheden. Uit de feiten blijkt duidelijk dat dit niet het geval is.

Er worden stukken gebracht die een zicht geven op de inkomsten van de schoonmoeder die als vaste aangestelde een vast loon ontvangt. Er zijn dus zonder meer vaste en toereikende bestaansmiddelen.

Deze stukken werden trouwens neergelegd op verzoek van de Gemeente vermits op deze wijze aangetoond kan worden dat er dergelijke inkomsten zijn. Het spreekt voor zich dat ook de schoonvader over inkomsten beschikt als zelfstandige.

Er kan dan ook op geen enkele wijze ook maar enigszins beweerd worden dat er geen toereikende en stabiele inkomsten zijn.

Daarnaast herhaalt verzoeker uiteraard ook dat zij zelf over middelen beschikt.

De bestreden beslissing beperkt zich tot een (al te) eenvoudige redenering die wederom geen rekening houdt met de realiteit.

C.5 Het vierde middel: het gebrek aan een verwijderingsmaatregel (schending artikel 7 van de Vreemdelingenwet)

Verweerder stelt dat er geen verwijderingsmaatregel is voorzien in de huidige stand van zaken en dat derhalve in deze zin geen argumenten ontwikkeld kunnen worden.

Dit is een al te eenvoudige redenering.

Het is correct dat er op heden geen bevel om het grondgebied te verlaten voorligt. Van zodra er echter enige beslissing genomen zal worden van Uw Raad die desgevallend de aanspraken van verzoeker niet zou erkennen, quod certe non, zal er onmiddellijk overgegaan worden tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Er is geen enkele garantie dat verzoeker later alsnog tot het grondgebied toegelaten zal worden.

In ieder geval is het voorlopig ontbreken van een dergelijke maatregel onvoldoende om zonder meer de standpunten op een formalistische wijze af te wijzen.

C.6 Het vijfde middel: schending zorgvuldigheidsplicht

Tot op heden blijft verweerder in gebreke te voldoen aan zijn zorgvuldigheidsplicht. Het is duidelijk dat de elementen die in dit dossier ten grondslag liggen, onzorgvuldig beoordeeld worden en enkel betrekking hebben op het vinden van een eenvoudige manier om de aanvraag van verzoeker af te wijzen zonder rekening te houden met de realiteit.

De elementen van het dossier hadden bij een correcte afweging en met een degelijke ondervraging en beoordeling tot een andere afloop moeten leiden.”

3.2. De Raad merkt vooreerst op dat waar verzoeker stelt dat hij “in eerste instantie [verwijst] naar haar opmerkingen in haar geding inleidend verzoekschrift. Dit verzoekschrift met alle argumenten blijft in integraliteit behouden en maakt onafscheidelijk deel uit van de procedure voor Uw Raad. Voor zover als nodig verwijst verzoeker dan ook naar dit verzoekschrift en maakt dit deel uit van de huidige synthesesamenvatting”, kan worden verwezen naar het gestelde in punt 2.2. De Raad kan, voor de uiteenzetting van de middelen, niet teruggrijpen naar het verzoekschrift.

3.3. Uit de bestreden beslissing blijkt – en dit wordt niet betwist – dat verweerder toepassing heeft gemaakt van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° juncto tweede lid van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepalingen dient het familielid te bewijzen dat het de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezelt of zich bij hem voegt en tevens aan te tonen dat de Belg:

“1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

(...)

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt”. (...).”

3.4. Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid”.

3.5. In casu wordt vastgesteld dat niet is aangetoond dat de Belgische referentiepersoon, zijnde verzoekers echtgenote, beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Er wordt aangegeven dat de door verzoeker overgemaakte stukken – bewijzen van inkomsten van zijn schoonmoeder, vergezeld van een attest van tenlasteneming – niet in aanmerking kunnen worden genomen. Hierbij wordt verduidelijkt dat het de Belgische referentiepersoon is die dient aan te tonen te beschikken over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen. Het bewijs van tenlasteneming vormt voor verweerder een onvoldoende bewijs dat de moeder van de referentiepersoon werkelijk haar bestaansmiddelen of een bepaald bedrag ter beschikking stelt van haar dochter. Bij gebrek aan zicht op de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon kan de behoefteanalyse niet gemaakt worden. Er werd niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn, aldus verweerder.

3.6. In zijn eerste en tweede middel stelt verzoeker dat *“verweerder geen rekening [heeft] gehouden met alle elementen van het dossier”* en *“het gezinsleven wordt met de voeten getreden (schending artikel 8 van het EVRM)”*.

3.7. De Raad dient op te merken dat verzoekers betoog ter ondersteuning van het eerste middel in hoofdzaak het uiten van verontwaardiging over de bestreden beslissing betreft en het naar voor schuiven van het eigen uitstekende studieprofiel. Hiermee toont hij evenwel niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing – met name dat niet is aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen – incorrect zouden zijn of zouden zijn gebaseerd op een onzorgvuldig onderzoek. Dat verzoekers studies bijzondere intellectuele capaciteiten en bekwaamheden vereisen en dat zijn profiel *“niet zonder meer beantwoordt aan de stringente bepalingen van de Vreemdelingenwet”*, kan de bestreden beslissing bezwaarlijk aan het wankelen brengen. De bestreden beslissing betreft een antwoord op een door verzoeker geïnitieerde aanvraag tot gezinshereniging waarbij de wettelijke voorwaarden ook gelden voor hem, ongeacht welke studies hij heeft gedaan of de uitstekende resultaten die hierbij zou hebben behaald. Verzoekers studies zijn in deze dan ook niet relevant. Er kan daarom niet worden ingezien waarom verzoeker diende te worden gehoord *“in verband met deze situatie”*.

3.8. Verzoeker stelt meermaals dat verweerder er zich snel van heeft afgemaakt door een “standaard-beslissing” te nemen en zich niet de moeite heeft getroost om het dossier in zijn volledigheid te beoordelen. Losstaand van de vaststelling dat de bestreden beslissing wel degelijk concreet ingaat op verzoekers situatie, wijst de Raad erop dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Er werd ingegaan op de door verzoeker neergelegde stukken, deze werden concreet onderzocht en verweerder motiveerde duidelijk waarom deze niet volstaan gezien de gestelde wettelijke voorwaarden. De Raad ziet niet in – en verzoeker verduidelijkt dit ook niet – welke bijkomende elementen verzoeker in de bestreden beslissing zou wensen terug te vinden. Het volstaat ook niet om te poneren dat verweerder niet alle elementen in rekening heeft gebracht en “niet verder [heeft] gekeken dan het op het eerste gezicht duidelijke”, zonder concreet aan te geven waarmee verweerder heeft verzuimd rekening te houden. Verzoeker kan ook niet zonder meer aantijgingen aan het adres van verweerder uiten – dat laatstgenoemde “de incompetentie van de eigen diensten af[schuift] op de rug van verzoeker” – zonder deze aantijgingen te concretiseren. De Raad merkt hierbij op dat verweerder in casu terecht mag verwachten dat verzoeker hem zelf de nodige inlichtingen aangaande zijn situatie bezorgt. In het kader van een verblijfsaanvraag waar een verzoeker alle documenten en inlichtingen kan verstrekken die hij wenst te verstrekken, rust er op verweerder immers geen verplichting om bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen noch om hem hierover te horen. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen. Het blijkt niet, en verzoeker maakt ook niet aannemelijk, dat hij niet in de mogelijkheid was om de nodige stukken bij te brengen, noch dat hij niet moest weten dat hij die stukken moest bijbrengen (cf. RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht en de hoorplicht wordt niet aangetoond.

3.9. Wat betreft de schending van artikel 8 van het EVRM, benadrukt de Raad dat – in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt – het wel degelijk relevant is dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel. Er dreigt immers geen scheiding tussen verzoeker en de referentiepersoon of tussen verzoeker en zijn schoonouders.

3.10. Verder dient te worden opgemerkt dat het enkele gegeven dat verzoeker en zijn echtgenote in het huwelijk traden en sedertdien een gezamenlijke huishouding voeren – en aldus een gezinsleven, in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhouden – niet kan volstaan om een verblijfskaart als familielid van een Belgische onderdaan af te geven. In artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zijn voorwaarden opgenomen voor gezinshereniging met een Belgische onderdaan. Voornoemde bepaling kan worden beschouwd als een bepaling die het respect voor artikel 8 van het EVRM in werking stelt (zie RvS 12 december 2019, nr. 246.382: “Par ailleurs, si l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 précitée, il ne fait pas obstacle à l'application de règles, telles celles prévues par l'article 10 de la même loi, qui assurent, moyennant le respect de certaines conditions, la mise en œuvre du droit au respect de la vie privée et familiale de l'étranger en Belgique”). In de bestreden beslissing werd vastgesteld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden vermeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en verzoeker slaagt er, zoals hierna zal blijken, niet in deze vaststelling onderuit te halen. Alleszins toont verzoeker ook niet aan dat de bestreden beslissing zou getuigen van een disproportionaliteit tussen zijn private belangen en het algemeen belang van de overheid, dat bestaat uit het gehandhaafd zien van de verblijfsreglementering. Verzoeker poneert dat de door hem gevolgde studies niet kunnen worden gevolgd in zijn herkomstland, doch toont dit niet aan. Het staat hem alleszins ook vrij een verblijfsaanvraag als student in te dienen, indien hij alhier wenst te verblijven voor zijn studies. Verzoeker toont voorts het bestaan niet aan van een concrete hinderpaal die zou verhinderen dat hijzelf en zijn echtgenote hun gezinsleven elders verderzetten, bijv. in Amerika of in Duitsland waarvan verzoeker zelf gewag maakt in zijn verzoekschrift. Wat betreft het gezinsleven met de schoonouders stelt verweerder in de nota met opmerkingen terecht vast dat er geen bewijzen voorliggen van een bijzondere afhankelijkheid. Opdat de relatie tussen meerderjarige kinderen en (schoon)ouders, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn immers bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, §33). Het enkele feit dat verzoeker bij zijn schoonouders inwoont, volstaat niet opdat er sprake is van een dergelijke afhankelijkheidsband. Er blijkt ook niet dat verzoeker voor zijn levensonderhoud afhankelijk is van zijn schoonouders, te meer daar hij in zijn synthesememorie

aangeeft zelf inkomsten te genereren. Alleszins ontkracht verzoeker de stelling van verweerder in zijn nota met opmerkingen niet dat hij contact kan onderhouden met zijn schoonouders via de moderne communicatiemiddelen. Dat verzoeker deze argumentatie “*uiterst betwistbaar*” vindt, maakt nog niet dat dit zo is.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.11. In zijn derde middel stelt verzoeker dat “*de bestreden beslissing de geest van de wet [schendt] (schending artikel 42 van de Vreemdelingenwet)*”. Verzoeker betoogt dat het duidelijk is dat zijn schoonmoeder en dus het gezin waarin hij verblijft, stabiele en toereikende bestaansmiddelen heeft. Verder moet er volgens verzoeker rekening worden gehouden met de ratio legis van de bestaansmiddelenvereiste, met name het vermijden dat men ten laste valt van de openbare overheid.

3.12. Ten eerste wijst de Raad erop dat verzoeker helemaal niets zegt over de vaststelling in de bestreden beslissing dat een attest van tenlasteneming door de moeder van de referentiepersoon, onvoldoende bewijs vormt dat zij werkelijk haar bestaansmiddelen of een bepaald bedrag ter beschikking stelt van haar dochter. Ten tweede kan de overtuiging van verzoeker dat er sprake is van stabiele en toereikende bestaansmiddelen binnen het gezin waar hij verblijft, niet volstaan om de door verweerder toegepaste wettelijke voorwaarde, met name dat de Belg dient te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, aan het wankelen te brengen. Ook verzoekers overtuiging dat de ratio legis vervuld werd en dat uit de feiten en overgemaakte stukken blijkt dat hij niet ten laste van de overheden valt, volstaat te dezen niet. Waar verzoeker er op wijst dat zijn schoonvader eveneens beschikt over inkomsten als zelfstandige en dat ook hijzelf over middelen beschikt, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker hiervan geen bewijzen heeft overgemaakt naar aanleiding van zijn in punt 1.1. bedoelde verblijfsaanvraag, zodat verweerder ook niet kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

3.13. In zoverre verzoeker, met zijn verwijzing naar artikel 42 van de Vreemdelingenwet, zou willen doelen op het in aanmerking nemen van bestaansmiddelen van familieleden bij de beoordeling van de behoefteanalyse, wijst de Raad erop dat uit de duidelijke bewoordingen van het tweede lid van §1 van voormeld wetsartikel blijkt dat een behoefteanalyse zich enkel opdringt wanneer er wel degelijk bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon voorliggen, doch deze niet toereikend worden bevonden (zie ook GwH 24 oktober 2019, nr. 149/2019, r.o. B. 55.2 en B.55.4 op p.17 en 18 van het arrest). In casu liggen geen bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon zelf voor, zodat verweerder in de bijlage 20 terecht heeft geoordeeld dat deze analyse overbodig is.

Een schending van artikel 42 van de Vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

3.14. In zijn vierde middel haalt verzoeker “*het gebrek aan een verwijderingsmaatregel (schending artikel 7 van de Vreemdelingenwet)*”. Verzoeker betoogt dat het al te eenvoudig is om te stellen dat het gebrek aan verwijderingsmaatregel in de huidige stand van zaken verhindert dat argumenten in die zin kunnen worden ontwikkeld. De Raad kan evenwel de stelling van verweerder dienaangaande in de nota met opmerkingen beamen. Verzoeker kan zich, in het kader van huidige betwisting, niet beroepen op een schending van artikel 7 van het Vreemdelingenwet, aangezien de bijlage 20 niet vergezeld gaat van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dat verweerder meteen na een verwerping van het thans voorliggende beroep zou overgaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, is niet meer dan een louter hypothetisch betoog. Indien verweerder daadwerkelijk zou overgaan tot het treffen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, staat het verzoeker vrij tegen deze beslissing de voor hem beschikbare beroepsmogelijkheden aan te wenden. Het is in het kader van dat beroep, gericht tegen een bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker zijn argumenten in het licht van artikel 7 van de Vreemdelingenwet zal kunnen ontwikkelen. Waar verzoeker stelt dat op heden geen garantie voorligt dat hij alsnog tot het grondgebied zal worden toegelaten, wijst de Raad erop dat hij thans reeds op het Belgisch grondgebied aanwezig is. Ten slotte verwijst de Raad nog naar de bespreking hierboven van verzoekers grief inzake artikel 8 van het EVRM.

De opgeworpen schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet mist feitelijke en juridische grondslag.

3.15. In zijn vijfde middel stelt verzoeker: “*schending zorgvuldigheidsplicht*”.

Verzoeker poneert algemeen: *“het is duidelijk dat de elementen die dit dossier ten grondslag liggen, onzorgvuldig beoordeeld worden en enkel betrekking hebben op het vinden van een eenvoudige manier om de aanvraag van verzoeker af te wijzen zonder rekening te houden met de realiteit”*.

3.16. Zoals hierboven evenwel reeds werd vastgesteld, heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder heeft veronachtzaamd om bepaalde elementen in rekening te brengen. Verzoeker maakt de aantijging aan het adres van verweerder, dat hij zou hebben gezocht naar de meest eenvoudige manier om het verblijfsrecht te weigeren, niet aannemelijk. Waar verzoeker er nog op wijst dat een *“degelijke ondervraging”* tot een andere afloop had moeten leiden, herhaalt de Raad het gestelde in punt 3.8. Het komt verzoeker toe zijn verblijfsaanvraag voldoende te stofferen met de stukken die hij nuttig acht, waarbij verweerder eventuele tekortkomingen niet zelf dient op te vullen middels het ondervragen van verzoeker.

Eens te meer blijkt geen schending van de zorgvuldigheidsplicht.

De middelen zijn derhalve ongegrond.

3.17. De stukken gevoegd aan het verzoekschrift kunnen niet leiden tot een andersluidende beoordeling. De stukken 3 tot en met 6 betreffen de curricula vitae van verzoeker en zijn echtgenote alsook hun studiegegevens. De Raad ziet niet in en verzoeker legt ook niet uit hoe deze stukken de bestreden beslissing aan het wankelen kunnen brengen, die geen beoordeling inhoudt van de levensloop of het studieparcours van verzoekers. De stukken 7, 8 en 9 zijn stukken die niet eerder aan verweerder werden overgemaakt. Het komt de Raad niet toe verzoekers verblijfsaanvraag zelf en dus in plaats van verweerder te beoordelen. Noch kan verzoeker verweerder ervan betichten de zorgvuldigheidsplicht te hebben geschonden op basis van stukken waarover deze laatste niet beschikte toen hij de bestreden beslissing trof.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA